

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 135/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., P. Pázmaňa 17A, Šaľa, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2Tos/96/2024 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/96/2024 z 29. januára 2025. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 Tk 1/2019 z 29. apríla 2020 uznaný za vinného v bode 1/C obžaloby zo spáchania zločinu neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a so zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) a j) Trestného zákona; v bode 2 obžaloby zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) a j) Trestného zákona, za čo mu bol podľa príslušných ustanovení Trestného zákona uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, trest prepadnutia veci a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. O odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To 67/2020 z 24. novembra 2020 (vo vzťahu k osobe sťažovateľa) tak, že zrušil rozsudok okresného súdu v časti výroku o vine, ako aj vo výroku o treste a ochrannom opatrení a sám uznal sťažovateľa

za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) a j) Trestného zákona, za čo mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov, trest prepadnutia majetku a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov.

3. Z dôvodu, že 20. októbra 2023 bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnený pod č. 402/2023 Z. z. nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023, ktorým bol vyslovený nesúlad § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy, podal sťažovateľ okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania vo svojej trestnej veci, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 21Nt/28/2023 z 25. septembra 2024 (vo vzťahu k osobe sťažovateľa) tak, že predmetný rozsudok okresného súdu z 29. apríla 2020 zrušil vo výroku o treste prepadnutia majetku a vo výroku, podľa ktorého sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát, a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

4. Proti tomuto prvostupňovému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, poukazujúc na to, že okresný súd mal na základe návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania zrušiť všetky výroky o treste, a nie iba výrok o treste prepadnutia majetku. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd na verejnom zasadnutí napadnutým uznesením z 29. januára 2025 (vo vzťahu k osobe sťažovateľa) tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil sťažnosťou napadnuté prvostupňové uznesenie okresného súdu v celom rozsahu, podľa § 394 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na § 401 Trestného poriadku povolil obnovu konania v prospech sťažovateľa vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 6Tk/1/2019, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil predmetný rozsudok okresného súdu z 29. apríla 2020 v spojení s predmetným rozsudkom krajského súdu z 24. novembra 2020 vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom dohľade a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, podľa § 403 Trestného poriadku a podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby, ktorú podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediáčného úradníka nad sťažovateľom.

5. Krajský súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k existencii dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa v podstatnom uviedol, že vzhľadom na charakter trestnej činnosti, ktorú sťažovateľ spáchal (za ktorú bol právoplatne odsúdený, pozn.), a dobu, po ktorú sa trestnej činnosti dopúšťal, a to nielen v rámci Nitrianskeho kraja, ale aj Trnavského kraja, pričom nedovolené lieky mal dodávať ďalším dílerom, resp. ďalším konzumentom, je podľa názoru krajského súdu daná obava, že by v trestnej činnosti mohol pokračovať, a takisto aj vzhľadom na kontakty, ktoré sťažovateľ má, je dôvodná obava, že by ušiel alebo sa skrýval, aby sa tak vyhol trestu, ktorý mu hrozí. Na závere o existencii dôvodov väzby u sťažovateľa podľa názoru krajského súdu nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ má vytvorené rodinné zázemie a v prípade prepustenia by šiel bývať do domu, ktorého je podielovým spoluvlastníkom, a po prepustení z väzby by pracoval ako vodič vo firme ██████ v obci ██████. Pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že sťažovateľ bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin, pri ktorom v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku možno záruku

alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu, pričom krajský súd u sťažovateľa takéto výnimočné okolnosti prípadu nezistil a nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka (aj s prípadným uložením primeraných obmedzení a povinností) by podľa názoru krajského súdu nebol dostatočnou zárukou na elimináciu obavy z vyhýbania sa trestnému konaniu a trestu, ktorý sťažovateľovi hrozí, a taktiež ani obavy z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom vzhľadom na závažnosť a charakter trestnej činnosti, z ktorej spáchania bol sťažovateľ právoplatne odsúdený.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že dôvod tzv. útekovvej väzby, ako ani dôvod tzv. preventívnej väzby nie sú v jeho prípade dané, a zároveň namieta, že podľa jeho názoru sa krajský súd v napadnutom uznesení nedostatočne zaoberal možnosťou nahradenia jeho väzby.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

9. V súvislosti so sťažovateľom namietanou neexistenciou dôvodov jeho väzby, ako aj namietaným nedostatočným zaoberaním sa možnosťou nahradenia jeho väzby ústavný súd v prvom rade poukazuje na § 403 Trestného poriadku, ktorého prvá veta jednoznačne stanovuje, že v prípade, ak obvinený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu v pôvodnom rozsudku (ako to je aj v prípade sťažovateľa, pozn.), súd zároveň s rozhodnutím o povolení obnovy konania podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku rozhodne o väzbe (vzatí do väzby alebo nevzatí do väzby, a to aj pri nahradení väzby).

10. Z uvedenej zákonnej úpravy vyplýva, že sťažovateľ, ktorý sa sťažnosťou proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu domáhal, aby krajský súd (v rámci sťažovateľom iniciovaného konania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania) sám zrušil všetky výroky o treste (t. j. vrátane výroku o uložení trestu odňatia slobody sťažovateľovi), a nie iba výrok o treste prepadnutia majetku sťažovateľovi, si musel byť vedomý (*ignorantia iuris non excusat*), že ak krajský súd vyhovie jeho sťažnosti a zruší všetky výroky o treste (vrátane výroku o uložení trestu odňatia slobody sťažovateľovi), tak krajský súd bude zároveň povinný *ex officio* rozhodovať o väzbe sťažovateľa.

11. Napriek uvedenému z napadnutého uznesenia nevyplýva, že by sťažovateľ svoju argumentáciu o neexistencii dôvodu väzby, resp. svoju argumentáciu o existencii výnimočných okolností

odôvodňujúcich nahradenie väzby uplatnil vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania, v sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu alebo na verejnom zasadnutí krajského súdu, na ktorom sa rozhodovalo o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, pričom v ústavnej sťažnosti uplatnenie tejto argumentácie pred okresným súdom alebo následne pred krajským súdom ani netvrdí a ani žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje (napr. tým, že by k ústavnej sťažnosti priložil kópiu ním podaného návrhu na povolenie obnovy konania, resp. kópiu sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, resp. kópiu zápisnice z verejného zasadnutia krajského súdu o jeho sťažnosti).

12. Inak povedané, sťažovateľ napriek tomu, že z citovanej právnej úpravy úplne jednoznačne vyplýva, že v prípade vyhovenia sťažovateľovmu návrhu na povolenie obnovy konania musí všeobecný súd obligatórne rozhodovať o väzbe sťažovateľa, v ústavnej sťažnosti netvrdí (a o to menej preukazuje, pozn.), že by svoju argumentáciu o neexistencii dôvodov svojej väzby, resp. o existencii výnimočných okolností umožňujúcich nahradenie väzby uplatnil aspoň v minimálnej miere už v rámci konania o povolení obnovy konania pred všeobecnými súdmi. Je pritom nepochybné, že sťažovateľovi nič nebránilo, aby rovnako, ako uplatnil svoju argumentáciu v ústavnej sťažnosti, ju uplatnil už skôr v rámci konania o povolení obnovy konania pred všeobecnými súdmi, ktoré by sa s ňou následne museli náležite vysporiadať.

13. Možno tak uzavrieť, že sťažovateľ v rámci konania o svojom návrhu na povolenie obnovy konania ignoroval, že nevyhnutným následkom vyhovenia jeho návrhu na povolenie obnovy konania je rozhodovanie všeobecných súdov aj o jeho väzbe, pričom túto svoju pasivitu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania sa sťažovateľ snaží až následne „zhojiť“ prostredníctvom ústavnej sťažnosti.

14. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vyčerpať právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva v tom, aby príslušná vec bol posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie prislúcha. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré mohli byť uplatnené už v konaní pred všeobecným súdom, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

15. Ústavný súd v spojitosti s tým poukazuje aj na zásadu zodpovednosti účastníka za ochranu svojich práv „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej vyplýva, že nedôslednú procesnú obranu sťažovateľa v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci nemožno dodatočne nahrádzať prostredníctvom ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

17. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

18. Ústavný súd na záver dopĺňa, že v situácii, ak sa sťažovateľ domnieva, že na jeho väzobné stíhanie nie je dôvod, resp. že existujú výnimočné okolnosti opodstatňujúce nahradenie jeho väzby, nič mu nebráni okamžite žiadať o prepustenie z väzby na slobodu a v tejto žiadosti túto svoju

argumentáciu uplatniť, pričom všeobecné súdy rozhodujúce o tejto žiadosti sa s ňou budú musieť následne náležite vysporiadať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu